

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Co/54/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3222200200
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Sopková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3222200200.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Sopkovej a členiek senátu JUDr. Dariny Legerskej a Mgr. Ivany Šlesarovej v spore žalobcu A. B. C., nar. XX.XX.XXX, bytom D. E. D., F. XXXX/XX, proti žalovanému G. D. – ČISTO SLAV, s miestom podnikania D. E. D., X. XXXXX XXX/XX, IČO: 35 213 558, o zaplatenie 6.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. BN-2C/5/2022-76 zo dňa 26. júna 2023, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobcovi sa **p r i z n á v a** proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 6.000,- eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 14.08.2019 do zaplatenia a žalobcovi proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

1.2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie popísal skutkové okolnosti, zistené z vykonaného dokazovania: Z výpisu zo živnostenského registra Okresného úradu Bánovce nad Bebravou č. 301-3896 vyplýva, že žalovaný je a aj v rozhodnom čase bol podnikateľ, pričom predmetom jeho podnikania sú okrem iného aj čistiace a upratovacie práce. Podľa potvrdenia o prevzatí motorového vozidla žalovaný prevzal dňa 22.02.2019 od žalobcu za účelom vyteповania (vyčistenia) motorové vozidlo H. I., modrej farby,

VIN: J., rok výroby 2003, bez evidenčného čísla („predmetné vozidlo“). Podľa Kúpno-predajnej zmluvy zo dňa 19.02.2019 žalobca v postavení kupujúceho kúpil od p. K. B. ako predávajúceho ojazdené predmetné vozidlo za kúpnu cenu 6.000,00 eur. Výzvou zo dňa 10.07.2019 žalobca vyzval žalovaného k úhrade vzniknutej škody v sume 6.000,00 eur. Podľa predloženej kópie doručky bola predmetná výzva žalovanému doručovaná poštou na miesto podnikania, pričom zásielka sa vrátila ako nedoručená v odbernej lehote. Uznesením vyšetrovateľa Odboru kriminálnej polície, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bánovciach nad Bebravou

ČVS: ORP-44/VYS-BN-2019 zo dňa 05.02.2020 bolo prerušené trestné stíhanie vedené pre prečin všeobecného ohrozenia podľa § 285 odsek 1, odsek 3 písmeno a) Trestného zákona, nakoľko sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe. Žalobca uviedol, že si kúpil predmetné vozidlo, dal si ho vyteповovať, bohužiaľ sa stalo to, čo sa stalo. Presne nevedel povedať termín, kedy došlo k dohode o predmete toho záväzku, teda tej dohody o tepovaní, ale bolo to nejaké 2-3 dni pred vzniknutím požiaru, predmetné vozidlo doviezol v deň, keď dohodu uzavreli a niekedy ku koncu týždňa malo byť auto vyteповané, mal sa dostaviť a zaplatiť za službu, asi 50,- až 70,- eur, presne

si nepamätal. Ráno mu žalovaný volal o cca 6.00 - 6:30 hodine, že v noci vznikol požiar, je problém, že mu zhorelo auto, na čo žalovanému povedal, že nevedí, že poisťovňa to preplatí, ale poistené to nebolo. Poprel, že si po vozidlo mal prísť už v pondelok, si to protirečí, ak by auto súrne potreboval už v pondelok, už v pondelok by si pre auto prišiel a nenechával ho tam niekoľko dní. Žalovaný uviedol, žalobca to chcel tak, že či by auto mohol v utorok doniesť, v piatok prišiel, že má kupcu na to auto, že či by to bolo možné urobiť nejako urýchlene. Žalovaný to nechcel, lebo tam mal ešte dve autá, ale žalobca ho prehovoril. Dohodli sa, že si to žalobca príde v nedeľu alebo v pondelok ráno zobrať, keď pôjde do práce. Myslel si, že v nedeľu volal žalobcovi, že je to hotové, v piatok a v sobotu sa to spravilo za dva dni, a povedal, že v nedeľu už nepríde, ale že v pondelok ráno si po to príde, v pondelok ráno tam bol, povedal, že nestíha, že si to príde potom zobrať, keď bude mať čas, nebolo to prvý raz, čo sa takéto niečo stalo. Na doplňujúcu otázku si nepamätal presne, či telefonovali alebo tam bol osobne žalobca ráno, mal za to, že tam bol žalobca ráno osobne, cestou do práce, hovoril mu, že nemá čas, že ide do roboty a že si po to auto príde neskôr, keď bude mať čas alebo keď bude môcť. Povedal žalobcovi, že mu to tam bude zavádzať, ale potom sa dohodli, že si príde pre auto v utorok. Žalobca mu povedal, že to auto má dať niekde von, odparkovať von a ďalej sa o to nestarať, ale nemohol to takto spraviť, mal zodpovednosť za to auto, vonku nemali žiadne kamery a vlastne nebol to ani priestor, za ktorý sa platil nájom, ten sa platil iba za vnútorné priestory. Konkrétnu výšku odplaty dohodli vždy až potom, keď prácu vykonal. Priestor nemal rozdelený na dve časti, kde by mal autá hotové a autá pred tepovaním, nebol s tým problém. Keď došlo k požiaru, predmetné vozidlo bolo už vyteповané. Nie je pravda, že by žalobcovi volal o 6.00 hod., resp. 6.30 hod. ráno, bolo to v noci, o 2.00 hodine, resp. o 2.30 hodine. Keby si žalobca to auto zobral tak, ako to súril, tak nemuselo k tomu dôjsť. Uviedol, že ho celá vec mrzí, pretože sú to nepredvídateľné veci, slečna D. to mala v prenájme, mala to zabezpečené, bol to jej priestor, mala tam kamerový systém, boli tam čidlá na požiar, na pohyb, na splodiny CO₂, z jeho strany sa už nedalo nejak lepšie zabezpečiť. Ani ho nikdy nenapadlo, že by sa niečo také mohlo stať, ale bolo to proti požiaru a krádeži zabezpečené. Nemal uzatvorené žiadne poistenie priestorov, resp. majetku. Tlačil v tomto smere na správcu objektu, aj na vlastníka objektu, nebolo to možné poistiť ani proti povodni, lebo to bolo v blízkosti potoka. Mal kedysi dávno poistenie zodpovednosti za vzniknutú škodu pri výkone činnosti, ale to zrušil, v rozhodnom čase to nemal, pretože tam to ani nebolo možné zrealizovať.

1.3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 631, § 633 ods. 1, § 652 ods. 1, 2, § 656, § 52 ods. 1 až 4, § 46 ods. 1, § 421, § 442 ods. 1, 3, § 443, § 563, §522, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. a dospel k záveru, že podaná žaloba je dôvodná. Z nesporných skutkových tvrdení strán a z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi žalobcom ako fyzickou osobou a žalovaným ako fyzickou osobou podnikateľom bola v ústnej forme uzatvorená zmluva, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal prevziať od žalobcu a vyčistiť (vyteповať) motorové vozidlo a žalobca sa zaviazal zaplatiť žalovanému cenu za vyčistenie predmetného vozidla. Na základe zisteného skutkového stavu tak súd dospel k záveru, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol podľa § 488, § 489 ods. 1 a 491 Občianskeho zákonníka občiansko-právny dvojstranný záväzkový vzťah, ktorý podľa svojho obsahu zahŕňal podstatné znaky zmluvy o dielo podľa § 631 Občianskeho zákonníka, osobitne zmluvy o úprave veci podľa § 652 a nasl. Občianskeho zákonníka. Predmetná zmluva je svojou povahou zároveň spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď žalovaný v tomto právnom vzťahu vystupuje ako dodávateľ (podnikateľ), t. j. osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a žalobca ako spotrebiteľ, nakoľko ako fyzická osoba pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Na predmetný záväzkový vzťah súd preto aplikoval okrem príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka o zmluve o dielo a osobitných ustanovení Občianskeho zákonníka o úprave veci, aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách s prihliadnutím aj na ďalšie normy chrániace spotrebiteľov. V posudzovanej veci nebolo sporné a vyplývalo aj z predloženého podpísaného písomného potvrdenia, že žalovaný dňa 22.02.2019 prevzal na účely splnenia svojej povinnosti z uzatvorenej ústnej zmluvy predmetné motorové vozidlo žalobcu. Zároveň nebolo medzi stranami sporné, že dňa 26.02.2019 došlo v areáli bývalej L. na I. M. XXX/XX H. D. E. D., kde žalovaný vykonával svoju činnosť, k vzniku požiaru, v dôsledku ktorého požiaru zhorelo predmetné vozidlo, čím žalobcovi vznikla škoda vo výške 6.000,00 eur. Žalobca si v tomto konaní uplatňoval voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy 6.000,00 eur s príslušenstvom titulom náhrady škody. Žalovaný

v konaní neuznal uplatnený nárok, pričom svoju procesnú obranu založil predovšetkým na skutočnosti, že škodu žalobcovi nezavinil a tiež na tvrdení, že žalobca si predmetné vozidlo po jeho vyčistení neprevzal včas. Súd prvej inštancie zdôraznil, že podstatou § 421 Občianskeho zákonníka je zakotvenie zodpovednosti toho, kto vec prevzal za účelom splnenia svojej povinnosti zo záväzkovoprávneho vzťahu, za škodu vyplývajúcu z jej straty, poškodenia alebo zničenia. Uvedené ustanovenie upravuje osobitnú skutkovú podstatu tzv. objektívnej zodpovednosti za škodu, kde zákonnými predpokladmi tejto zodpovednosti je (okrem vzniku škody) existencia záväzkovoprávneho, resp. zmluvného vzťahu (na základe ktorého je subjektu, ktorý odovzdáva hnutelnú vec, poskytované druhou zmluvnou stranou určité plnenie) a samotné prevzatie veci. V danom prípade ide o objektívnu zodpovednosť, nevyžaduje sa preukázanie existencie zavinenia na strane subjektu, ktorý sa zaviazal splniť záväzok a právne irelevantná je i okolnosť, za ktorej došlo k poškodeniu, strate alebo k zničeniu veci, t. j., či sa tak stalo pri vlastnom plnení záväzku alebo pri preprave, či skladovaní veci. Z hľadiska tejto zodpovednosti je taktiež irelevantné, či k poškodeniu, strate alebo k zničeniu veci došlo v dôsledku porušenia povinnosti zhotoviteľa, úmyselne a podobne. Jediným liberačným dôvodom je preukázanie, že ide o škodu, ktorá by nastala „i inak“, teda i v prípade, ak by k prevzatíu veci zhotoviteľom nedošlo. Dôkazné bremeno ohľadom uvedeného výhradného liberačného dôvodu zaťažuje ten subjekt, ktorý prevzal vec určenú k splneniu záväzku (t. j. zhotoviteľa - v danej veci žalovaného). /K tomu viď napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/292/2012 zo dňa 22.05.2013/. Posudzujúc vykonané dôkazy jednotlivo a aj v ich vzájomných súvislostiach súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca preukázal splnenie všetkých zákonných predpokladov zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu podľa § 421 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na to, že žalovaný prevzal predmetné vozidlo na účely plnenia svojej zmluvnej povinnosti a následne pred jeho riadnym odovzdaním žalobcovi došlo k jeho zničeniu, žalovaný zodpovedá za vzniknutú škodu, ktorá bola v nespornej výške 6.000,00 eur. Pokiaľ žalovaný dôvodil, že požiar a následne vzniknutú škodu nezavinil, súd vyhodnotil jeho procesnú obranu ako nedôvodnú, nakoľko v danom prípade ide o objektívnu zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie žalovaného. Zároveň žalovaný nepreukázal naplnenie jediného zákonného liberačného dôvodu, že by bolo ku škode došlo aj inak. V konaní nebolo preukázané ani žalovaným tvrdené omeškanie žalobcu s prevzatím predmetného vozidla. Tvrdenie žalovaného, o tom, že žalobca si mal vozidlo prevziať v pondelok dňa 25.02.2019 a o omeškaní žalobcu bolo v konaní podporené ako dôkazom len samotnou výpoveďou žalovaného v postavení strany sporu. Žalobca túto procesnú obranu poprel, na čom zotrval aj pri svojej výpovedi na pojednávaní ako strany sporu. Bremeno preukázania omeškania žalobcu v konaní zaťažovalo žalovaného, ktorý z daného tvrdenia vyvodzoval pre seba priaznivé následky. Podľa záveru súdu za danej dôkaznej situácie však len samotná výpoveď žalovaného pre unesenie dôkazného bremena žalovaným nepostačovala. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na znenie § 656 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého objednávateľ je povinný vyzdvihnúť si vec najneskôr do jedného mesiaca od uplynutia času, keď sa oprava alebo úprava mala vykonať, a ak bola vykonaná neskôr, do jedného mesiaca od upovedomenia o jej vykonaní. Ak tak neurobí, je povinný zaplatiť poplatok za uskladnenie. K omeškaniu s prevzatím veci vzhľadom na túto osobitnú úpravu dochádza až uplynutím takto ustanovenej jednomesačnej lehoty a až po uplynutí tejto lehoty dochádza aj k prechodu nebezpečenstva náhodnej skazy veci (k tomu viď napríklad aj komentár k Občianskemu zákonníku II, Kolektív autorov, Praha: C. H. Beck, 2015, strana 2277). Navyiac pokiaľ by súd vychádzal aj len zo samotnej výpovede žalovaného, z nej tiež vyplynulo, že žalovaný súhlasil s neskorším prevzatím predmetného vozidla žalobcom, teda sa na tom so žalobcom dohodol. Súd prvej inštancie tak nemal za preukázanú existenciu omeškania na strane žalobcu a s tým spojené právne následky. Nakoľko boli splnené všetky predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu, vznikla žalovanému podľa § 421 Občianskeho zákonníka v spojení s § 442 Občianskeho zákonníka povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 6.000,00 eur. Keďže žalovaný si túto povinnosť doposiaľ preukázateľne nesplnil, súd žalobu žalobcu považoval za dôvodnú v celom rozsahu a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 6.000,00 eur z titulu náhrady škody týmto rozhodnutím. Žalobca výzvou zo dňa 10.07.2019 vyzval žalovaného k zaplateniu sumy 6.000,00 eur, pričom výzva sa dostala do dispozičnej sféry žalovaného. Neuhradením uvedeného peňažného plnenia sa žalovaný dostal do omeškania, a preto súd priznal žalobcovi podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. aj dôvodne uplatnený úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne z dlžnej priznanej sumy 6.000,00 eur od 14.08.2019 (nasledujúci deň po vrátení výzvy ako nedoručenej v odbernej lehote) do zaplatenia, teda tak, ako to žiadal žalobca v žalobe. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP. Žalobca

bol v tomto spore voči žalovanému úspešný v celom rozsahu, preto žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalovanému, ktorý v konaní úspešný nebol. O výške náhrady týchto trov konania rozhodne samostatným uznesením súdny úradník tunajšieho súdu po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný, v ktorom namietal odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedol, že vozidlo prevzal od žalobcu 22.02.2019 na naliehanie žalobcu, ktorý argumentoval potrebou vyčistenia do 25.02.2019. Dňa 24.02.2019 oznámil žalobcovi, že vozidlo je vyčistené, aby si ho prišiel prevziať, pretože v jeho priestoroch bolo málo miesta. Na túto výzvu reagoval žalobca tak, že si vozidlo prevezme v pondelok, kedy sa síce dostavil, ale vozidlo si neprevzal s tým, že nestíha a vozidlo si prevezme, keď bude mať čas. Dňa 26.02.2019 v areáli vznikol požiar, pri ktorom vozidlo zorelo. Následkom požiaru došlo k zhoreniu ďalších motorových vozidiel, celého vybavenia prenajatých priestorov, v dôsledku čoho došlo k zničeniu celej podnikateľskej činnosti žalovaného. Táto skutočnosť mala na psychiku žalovaného nepriaznivý stav. Po určitý čas bol nútený užívať utišujúce lieky, nebol schopný vnímať prebiehajúce súdne konanie a rozpomátať sa na udalosti, týkajúce sa požiaru a jeho následky. Priestory, v ktorých vykonával svoju podnikateľskú činnosť, mala prenajaté E. D.. V deň, kedy mu bol doručený rozsudok, oboznámil menovanú s jej obsahom, ktorá mu niektoré skutočnosti pripomenula. Oznámila mu, že bola prítomná v deň prevzatia vozidla, požiadavky žalobcu na vydanie písomného potvrdenia a tiež bola prítomná v čase, keď žalovaný vyzval žalobcu na prevzatie vozidla. Prípadná svedecká výpoveď pani D. by potvrdila ním tvrdené skutočnosti, týkajúce sa prevzatia vozidla, respektíve odmietnutia prevzatia žalobcom, čím sa tento dostal do omeškania a zodpovedá si za spôsobenú škodu. K odvolaniu pripojil čestné prehlásenie E. D. zo dňa 15.08.2023.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného písomne vyjadril tak, že jeho vyjadrenia si odporujú. Žalobca potreboval vozidlo súrne, a teda by sa jeho konanie, kedy urguje čistenie vozidla, ale zároveň nemá čas si ho prevziať, javí ako absurdné. V danom čase pracoval na okresnom úrade, nachádzal sa na území mesta, bol v okruhu 5 minút od miesta, kde sa vozidlo nachádzalo. Neexistoval žiaden dôvod, pre ktorý by si vozidlo nemohol prevziať. Neexistuje však žiadna komunikácia, výzva ani iný doklad, ktorý by toto tvrdenie žalovaného preukazoval, pretože nie je pravdivé. K požiaru došlo vo februári 2019, spor sa vedie od roku 2022 teda s odstupom takmer troch rokov. Za tento čas žalobca videl niekoľkokrát žalovaného, ako sa pohybuje po meste, šoféruje automobil, naďalej čistí motorové vozidlá, teda jeho psychické problémy nemohli mať vplyv na jeho fungovanie v spoločnosti. Pred súdom konal ako samostatná, svojprávnna osoba, nejavil známky psychického ochorenia. Pokiaľ ide o tvrdenie, že E. D. mu niektoré skutočnosti ozrejmla po tom, čo mu bol doručený rozsudok, ide o vymyslenú a nereálnu situáciu. Menovaná žije so žalobcom v jednej domácnosti už niekoľko rokov, pomáha mu v podnikaní. Nie je pravdepodobné, že by sa o vzniknutú situáciu doteraz nezaujímala. K predloženému čestnému vyhláseniu, kde si družka žalovaného zrazu po viac ako troch rokoch presne spomína, že bola pri výzvach žalobcovi, uviedol, že toto nie je pravdivé. Žiadna výzva na prevzatie vozidla mu doručená nebola.

4. Žalovaný sa ďalej písomne vyjadril podaním zo dňa 02.10.2023 tak, že nikdy netvrdil, že by žalobcovi niečo doručil v písomnej forme, tvrdil, že žalobcu telefonicky dňa 24.02.2019 za prítomnosti E. D. telefonicky vyzval na prevzatie vozidla. Žalobca sa stavia do úlohy psychológa, posudzuje psychický stav žalovaného, bez akýchkoľvek schopností a príslušného vzdelania. S E. D. netvorí pár už od roku 2014. Je pravdou, že mu pomáhala s podnikaním, ale len z dôvodu, že je vo vzťahu k nej dlžníkom na základe poskytnutej pôžičky.

5. Žalobca sa písomne vyjadril podaním zo dňa 26.10.2023 tak, že žalovaný je povinný preukázať skutočnosť, že ho vyzval na prevzatie motorového vozidla. Zotrvál na svojej argumentácii uvádzanej v prvoinštančnom konaní a predchádzajúcich vyjadreniach. Nestavia sa do úlohy psychológa, ale je mu známe, že žalovaný od požiaru pracoval a fungoval ako bežný človek. Pokiaľ ide o vzťah žalovaného a E. D., okolnosti ich vzťahu by mohol súd zistiť vypočutím okolitých susedov. Sám žalovaný pritom uvádza, že menovanej dlhuje peniaze.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v intenciách ustanovení

§ 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“),
t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov.

7. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalovaného nariadovať pojednávanie, pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a ani to nevyžadoval dôležitý záujem.

8. Podľa § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

9. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

11. Žalovaný v odvolaní výslovne deklaruje odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP, teda že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Ďalej z hľadiska obsahu odvolania (§ 124 ods. 1 CSP) namieta, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP), čo viedlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP). Zároveň odvolaciu súdu predložil nový dôkaz, čestné prehlásenie E. D., čo možno posúdiť ako uplatnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. g/ CSP, teda, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené.

12. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd na základe odvolania žalovaného i z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/ týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávanie za účelom prejednania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania.

13. Odvolací súd nezistil dôvodnosť odvolacej námietky žalovaného ohľadom nevykonania ním navrhnutých dôkazov súdom prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. g/ CSP), keď z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovaný označil akýkoľvek dôkaz, ktorý by súd prvej inštancie nevykonal. Ani sám žalovaný v odvolaní neuvádza, o aký konkrétny dôkaz, ktorý navrhol vykonať pred súdom prvej inštancie a ktorého vykonanie mu bolo zo strany súdu prvej inštancie odopreté, ide.

14. Pokiaľ žalovaný namieta, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP), v dôsledku vec nesprávne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, príslúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotení toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania strany, skonštatoval, že prvoinštančný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP a v napadnutom rozsudku sa riadne vysporiadal so skutkovou i právnou argumentáciou strán vznesenou v prvoinštančnom konaní. Súd prvej inštancie uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Hodnotenie vykonaných dôkazov obsahuje úvahy súdu prvej inštancie, ktoré majú logickú postupnosť a oporu v skutkových zisteniach. Súd prvej inštancie presne a jasne uviedol, ktoré tvrdenia strany produkovali, čo považoval za preukázané a ktoré tvrdenia vyhodnotil ako nepreukázané. Zistený skutkový stav podriadil pod príslušné

právne normy, ktoré vo veci aplikoval a túto aplikáciu vyjadril svojim myšlienkovým postupom. Odvolací súd je toho názoru, že formulácie použité súdom prvej inštancie v odôvodnení rozsudku sú určité a zrozumiteľné, odôvodnenie je ako celok presvedčivé a z hľadiska obsahu spĺňa aj kvalitatívnu požiadavku.

15. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, ako aj s jeho právnym posúdením. Prijaté právne závery súd prvej inštancie náležite vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu, vo vzťahu k čomu odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP.

16. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva:

17. Podľa § 421 Občianskeho zákonníka každý, kto od iného prevzal vec, ktorá má byť predmetom jeho záväzku, zodpovedá za jej poškodenie, stratu alebo zničenie, ibaže by ku škode došlo aj inak.

18. Súd prvej inštancie správne na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca v súdnej veci preukázal splnenie všetkých zákonných predpokladov zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu podľa § 421 Občianskeho zákonníka. Žalovaný prevzal vozidlo žalobcu na účely plnenia svojej zmluvnej povinnosti a pred jeho riadnym odovzdaním žalobcovi došlo k jeho zničeniu, a preto žalovaný zodpovedá za vzniknutú škodu v nespornej výške 6.000,00 eur. V konaní pritom nebol zo strany žalovaného tvrdený ani preukázaný liberačný dôvod, spočívajúci v tom, že by bolo ku škode došlo aj inak.

19. Odvolací súd konštatuje, že pokiaľ žalovaný namieta, že žalobca bol s prevzatím predmetného vozidla v omeškaní, z ktorého dôvodu malo na neho prejsť nebezpečenstvo škody na veci, v zmysle CSP sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu (čl. 8 CSP). Neunesenie dôkazného bremena znamená neúspešnosť strany v spore. Samotná skutočnosť, či strana sporu vystupuje na strane žalobcu alebo žalovaného, nemá priamy vplyv na jeho povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi sporovými stranami v spore závisí na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti sporových strán. Obvykle platí, že žalobca je v zásade povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré opodstatňujú jeho ohrozené alebo porušené právo, resp. právom chránený záujem. Žalovaný je povinný (za predpokladu, že chce byť úspešný v spore) tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú. S poukazom na uvedené bol správny záver súdu prvej inštancie o tom, že tvrdenie žalovaného, že žalobca si mal vozidlo prevziať v pondelok dňa 25.02.2019, ale dostal sa do omeškania, preukazuje len samotná výpoveď žalovaného v postavení strany sporu, ktorá však pre unesenie dôkazného bremena nepostačuje. Žalobca totiž túto procesnú obranu žalovaného účinne poprel, keď pri svojej výpovedi ako strany sporu uviedol odlišné skutkové tvrdenia ako žalovaný (§ 151

ods. 2 CSP). Bremeno preukázania tvrdeného omeškania žalobcu v konaní však zaťažuje žalovaného, ktorý z daného tvrdenia vyvodzuje pre seba priaznivé následky. Žiadne ďalšie dôkazy na preukázanie popísaných tvrdení žalovaný v konaní neprodukoval. Vzhľadom na to, záveru súdu prvej inštancie, že žalovaný v konaní nepreukázal svoje tvrdenie o omeškaní žalobcu s prevzatím predmetu záväzku, niet čo vytknúť.

20. Za tejto skutkovej situácie vznikla žalovanému podľa § 421 Občianskeho zákonníka v spojení s § 442 Občianskeho zákonníka povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 6.000,00 eur. Keďže žalovaný si túto povinnosť nesplnil ani na základe písomnej výzvy žalobcu, dostal sa s plnením do omeškania. Súd prvej inštancie potom postupoval správne a zákonne, keď zaviazal žalovaného na úhradu náhrady škody 6.000,- eur a zákonného úroku z omeškania (§ 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.).

21. Žalovaný v odvolaní poukazuje na čestné prehlásenie svedkyne E. D. zo dňa 15.08.2023 o tom, že bola o.i. osobne prítomná tomu, ako žalovaný vyzval žalobcu na prevzatie vozidla, ktoré prehlásenie priložil k odvolaniu.

22. Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

23. Opravný prostriedok s právom novôt povoľuje subjektu prednášať nové skutočnosti a dôkazy za taxatívne stanovených podmienok. Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie.

24. Odvolací súd sa čestným prehlásením E. D. zo dňa 15.08.2023, predloženým žalovaným v odvolacom konaní, po vyhlásení rozsudku súdom prvej inštancie, nemohol vecne zaoberať, pretože na to neboli splnené zákonné podmienky v zmysle § 366 CSP. Je zrejmé, že predložená listina sa netýka procesných podmienok konania, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, resp. nemá ňou byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalobca pritom nepreukázal, že by túto listinu bez svojej viny nemohol uplatniť v prvoinštančnom konaní. Nemožnosťou označenia alebo predloženia skutočností alebo dôkazov bez viny strany civilného súdneho konania treba rozumieť nemožnosť ich procesného uplatnenia v procese dokazovania v konaní pred súdom prvej inštancie, t.j. situáciu, keď strana nemohla bez svojej viny skutočnosti alebo dôkazy označiť alebo predložiť, pretože o nich nevedela a ani inak z procesného hľadiska nezavinila nesplnenie svojej povinnosti ich tvrdenia alebo predloženia (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5MCdo/4/2007 z 20.03.2008). Pokiaľ žalovaný v tomto smere poukazuje na svoj nepriaznivý psychický stav po požari a s ním súvisiacimi následkami, v dôsledku ktorého nebol schopný riadne vnímať a byť účastný na súdnom konaní, tento zlý psychický stav taktiež v konaní pred súdom prvej inštancie nenamietal a ani v odvolacom konaní neprodukoval v tomto smere žiadny dôkaz, preukazujúci jeho procesnoprávnu či inú nespôsobilosť. Odvolací súd na margo uvedeného poznamenáva, že súdne konanie sa začalo takmer tri roky po požari a vzniku škody a táto odvolacia argumentácia žalovaného sa javí byť tendenčnou.

25. Súd prvej inštancie správne rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania, keď podľa § 255 ods. 1 priznal žalobcovi, ktorý mal v konaní plný úspech náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči neúspešnému žalovanému.

26. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

27. Odvolací súd rozhodol i o trovách odvolacieho konania.

28. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

29. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

30. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

31. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

32. Keďže žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešný, odvolací súd mu podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP vo vzťahu k žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

33. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalobcu rozhodne v súlade s § 262 ods. 2

v nadväznosti na § 251 CSP súd prvej inštancie.

34. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).